

Arrest

nr. 223 059 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 december 2018 tot weigering van inoverwegingname van een aanvraag gezinshereniging, aan de verzoekende partij op 13 februari 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2019 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 november 1998 dient verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in.

Op 10 mei 1999 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 september 1999 wordt verzoeker bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van acht maanden en een geldboete van 100 frank.

Op 21 december 1999 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van één jaar en een geldboete van 100 frank.

Op 12 april 2000 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van drie maanden en een geldboete van 26 frank.

Op 25 oktober 2000 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete van 200 frank.

Op 7 april 2004 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van zes maanden.

Op 11 augustus 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 5 augustus 2005 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen.

Op 20 augustus 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 14 december 2005 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 9 maart 2006 wordt verzoeker gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren.

Op 16 februari 2007 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen.

Op 9 juli 2009 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te Ankara (Turkije) een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op een gezinshereniging.

Bij beslissing van 22 september 2009 wordt deze visumaanvraag geweigerd.

Op 12 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 4 oktober 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 24 december 2010 wordt de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 4 oktober 2010 onvankelijk verklaard.

Op 31 mei 2011 wordt de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 12 augustus 2010 zonder voorwerp bevonden.

Op 23 juni 2011 wordt de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 4 oktober 2010 ongegrond bevonden.

Op 11 juli 2011 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen. Bij arrest nr. 64 951 van 15 juli 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing.

Bij arrest nr. 67 573 van 30 september 2011 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 18 augustus 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 september 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing tot uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nadat deze beslissing op 29 september 2011 wordt ingetrokken, stelt de Raad bij arrest nr. 71 057 van 30 november 2011 de afstand van het geding vast.

Op 30 september 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 18 augustus 2011 ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

Op 17 juni 2017 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 17 juni 2017 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

Op 20 december 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische stiefvader, K.G.

Op 28 december 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een aanvraag gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Op 20.12.2018 heeft u een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg ingediend, op grond van uw vader K., G. (...). U beroept zich aldus op artikel Artikel 40 bis§1, 3° juncto artikel 40 ter van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden gesteld in voornoemde artikelen maar dient u tevens recht te hebben op toegang tot het Belgisch grondgebied. (Arrest Raad van State nr. 235.596 van 9 augustus 2016).

Echter u bent tijdelijk de toegang tot het Belgisch grondgebied verboden gezien op 17.06.2017 een inreisverbod van 3 jaar is opgesteld. Het inreisverbod werd opgesteld op naam van A., B. (...), dat is de identiteit onder dewelke u voorheen gekend stond.

Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan zelfs indien het tijdvak ervan pas ingaat vanaf de datum waarop u effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten. (Arrest Raad van State, n° 240394 van 11 januari 2018). Er blijkt evenmin uit het dossier dat u de opheffing van dit inreisverbod overeenkomstig art. 74/12 van de wet van 15.12.1980 heeft aangevraagd.

Overeenkomstig het Arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw vader bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

U bent een volwassen persoon, niets wijst er op dat u er fysiek of mentaal niet toe in staat zou zijn om voor u zelf te zorgen.

Ook omgekeerd blijkt er van geen buitengewone afhankelijkheid sprake. Nergens uit de door u voorgelegde documenten of de dossiers van zowel u als uw vader (dossier (...)) blijkt dat hij buitengewoon afhankelijk is van u. Voor zover hij hulpbehoevend zou zijn, dient te worden opgemerkt dat hij als inwoner van België zowel financiële als praktische hulp van allerlei instanties kan beroep doen, afhankelijk van zijn graad van behoefte, net als elke andere Belg in een gelijkaardige situatie. Uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het grondgebied van de Unie te verlaten teneinde om opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw vader ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel zou moeten verlaten.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat u op 17.06.2017 werd betekend en dient u het bijhorende inreisverbod na te leven.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 27 maart 2019 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 4 april 2019.

Er werd geen nota, maar wel een administratief dossier ingediend.

2.2. Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 40bis §1, 3° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, schending van artikel 20 van het Verdrag met betrekking tot de werking van de EU (VWEU), schending van de Terugkeerrichtlijn, schending van artikel 8 EVRM, schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In casu wordt de aanvraag gezinshereniging van verzoeker niet in overweging genomen daar verzoeker in 2017 een inreisverbod heeft gekregen.

In tal van arresten heeft Uw Raad reeds verklaard dat het niet in aanmerking nemen van de verblijfsaanvraag van familie van een Belg door DVZ, met als motivering dat de persoon een inreisverbod heeft, niet door de beugel kan. Noch de wet van 15 december 1980, noch zijn uitvoerend koninklijk besluit voorzien dat de administratie kan weigeren de aanvraag in overweging te nemen omdat de vreemdeling voorheen een inreisverbod zou hebben gekregen.¹

Ook de Raad van State bevestigde in verschillende arresten het standpunt van Uw Raad en oordeelde dat het niet in overweging nemen van een aanvraag gezinshereniging onwettig is (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596 en RvS 12 mei 2016, nr. 234.719).

In een recent arrest van 8 mei 2018 oordeelde het Hof van Justitie naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van Uw Raad dat het niet in overweging nemen van een aanvraag gezinshereniging met een Belg, ingediend door een derdelander die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod strijdig is met artikel 20 VWEU.² Volgens het Hof van Justitie wordt bij een derdelands familielid van een statische Belg dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in de lidstaat verondersteld. De derdelands familielid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU.

Het Hof van Justitie oordeelde dat zelfs indien het inreisverbod uitgevaardigd werd om reden van openbare orde, een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging dient te gebeuren vooraleer het verblijfsrecht geweigerd kan worden. Ook vereist een weigering van verblijf steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten.

In casu is dit niet gebeurd.

Daarenboven heft de aanvraag tot gezinshereniging met een Belg de inreisverbod op.³ De verplichting om een aanvraag in te dienen vanuit het buitenland spruit niet voort uit de terugkeerrichtlijn.

Er dient tevens benadrukt te worden dat verzoeker aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldeed/voldoet. Het achteraf niet in overweging nemen van een verblijfsaanvraag door verweerder omwille van een inreisverbod is onrechtvaardig.

Verweerder houdt geen rekening met de belangen van verzoeker en doet aldus afbreuk van artikel 8 EVRM. Verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met zijn Belgische stiefvader en heeft ontegensprekelijk een nauwe hechte band met deze persoon. Het is zijn stiefvader die verzoeker zowel materieel als financieel ondersteunt. De nood aan financiële en materiele ondersteuning vanuit verzoekers kant bestond al in het land van herkomst. Aan verzoeker werd geregeld een bedrag

overhandigd die ervoor moest zorgen dat verzoeker in zijn basisbehoefte werd voorzien. Van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn stiefvader, is aldus zeker sprake.

In Georgië heeft verzoeker niets om naar terug te keren. Ook zijn Belgische moeder, mevrouw B. J. (...) (RR. xxx) verblijft in België. Gedurende zijn periode in België heeft hij zijn leven hier opnieuw opgebouwd en structuur gegeven. Verzoekers centrum van belangen liggen nu hier in België.

In toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient verweerder tevens, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet met zijn Belgische ouders.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de aanvraag niet in overweging wordt genomen, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft nochtans de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1.2.1. Verzoeker voert een schending aan van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), maar hij geeft niet aan welke bepaling(en) van deze richtlijn hij geschonden acht. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de Terugkeerrichtlijn, is het enig middel, wat dit betreft, alleen al om die reden onontvankelijk (cf. RvS 16 oktober 2017, nr. 175.810).

3.1.2.2. Verzoeker voert de schending van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 52 van het vreemdelingenbesluit door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.1.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval verwijst de gemachtigde naar de ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg en verwijst de bestreden beslissing naar het inreisverbod dat nog steeds bestaande is. De bestreden beslissing legt uit dat het arrest K.A. (C-82/16) van 8 mei 2018 van het Hof van Justitie een afhankelijkheidsonderzoek vereist vooraleer een aanvraag niet in aanmerking genomen kan worden omwille van een inreisverbod.

De bestreden beslissing geeft de motieven van het afhankelijkheidsonderzoek uitvoerig weer.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en begrijpt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3.1.2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) en van artikel 40*ter iuncto* artikel 40*bis*, § 1, 3° en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.1.2.5. Artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. (...)”

§ 2. *De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

(...)”

Artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. (...)”

§ 2. *Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

1° (...)

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° (...)

5° (...)

(...)”

Op 20 december 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische stiefvader, K.G. Op 28 december 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een aanvraag gezinshereniging.

3.1.2.6. Verzoeker stelt vast dat zijn aanvraag gezinshereniging niet in overweging werd genomen omdat hij in 2017 een inreisverbod had gekregen. Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtspraak van de Raad waar reeds werd geoordeeld dat het niet in aanmerking nemen van een verblijfsaanvraag van een familielid van een Belg omwille van een inreisverbod niet kan. Noch de vreemdelingenwet, noch

het vreemdelingenbesluit voorzien immers dat de administratie kan weigeren om de aanvraag in overweging te nemen omwille van een inreisverbod. Verzoeker wijst ook op rechtspraak van de Raad van State en verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie, *K.A. e.a. t. Belgische Staat* van 8 mei 2018, nr. C-82/16. Verzoeker voert aan dat uit voornoemd arrest van het Hof van Justitie volgt dat het niet in overweging nemen van een aanvraag gezinshereniging met een Belg ingediend door een derdelander die onder inreisverbod staat strijdig is met artikel 20 van het VWEU. Verzoeker laat gelden dat een onderzoek ten gronde van zijn aanvraag is vereist vooraleer zijn verblijf geweigerd kan worden.

3.1.2.7. Verzoeker gaat met deze kritiek echter voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar in essentie ook gewezen wordt op het arrest van het Europees Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018. In deze zaak heeft het Hof geoordeeld dat:

“(…)

57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend (...).” (eigen onderlijning)

Het bestaan van een inreisverbod alleen om een aanvraag te weigeren, volstaat niet. Uit het arrest kan niet afgeleid worden dat een bestaand inreisverbod altijd de weigering van een aanvraag rechtvaardigt. Het Hof stelt duidelijk dat moet nagegaan worden of er bijzondere afhankelijkheidsbanden bestaan.

Het Hof van Justitie zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoot zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd. Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, pt. 43 en 44 ; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez e.a.*, pt. 63 ; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, *K.A. e.a.*, pt. 51 en 52).

Daarbij heeft het Hof van Justitie aangegeven dat het weliswaar zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van artikel 20 van het VWEU (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez e.a.*, pt. 76; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, *K.A. e.a.*, pt. 54).

In zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) heeft het Hof van Justitie uitgelegd dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij zich geconformeerd aan voormeld arrest en heeft zij, met betrekking tot de afhankelijkheidssituatie, als volgt geoordeeld:

“Overeenkomstig het Arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw vader bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. U bent een volwassen persoon, niets wijst er op dat u er fysiek of mentaal niet toe in staat zou zijn om voor u zelf te zorgen.

Ook omgekeerd blijkt er van geen buitengewone afhankelijkheid sprake. Nergens uit de door u voorgelegde documenten of de dossiers van zowel u als uw vader (dossier (...)) blijkt dat hij buitengewoon afhankelijk is van u. Voor zover hij hulpbehoevend zou zijn, dient te worden opgemerkt dat hij als inwoner van België zowel financiële als praktische hulp van allerlei instanties kan beroep doen, afhankelijk van zijn graad van behoefte, net als elke andere Belg in een gelijkaardige situatie. Uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het grondgebied van de Unie te verlaten teneinde om opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw vader ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel zou moeten verlaten.”

Verzoeker laat gelden dat hij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met zijn Belgische stiefvader en hij ontegensprekelijk een hechte band heeft met deze persoon. Verzoeker voert aan dat het zijn stiefvader is die hem zowel materieel als financieel ondersteunt. Verzoeker werpt op dat de nood aan zowel materiële als financiële ondersteuning al bestond van in het land van herkomst en geregeld aan hem een bedrag werd overhandigd zodat hij in zijn basisbehoefte kon voorzien. Verzoeker laat gelden dat hij in Georgië niets heeft om naar terug te keren en ook zijn Belgische moeder hier verblijft. Verzoeker werpt nog op dat hij in zijn periode in België zijn leven hier heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven en dat het centrum van zijn belangen nu in België ligt.

Verzoeker betwist niet dat *“niets (...) er op (wijst) dat u er fysiek of mentaal niet toe in staat zou zijn om voor u zelf te zorgen”*. Verzoeker laat ook het motief dat *“(n)ergens uit de door u voorgelegde documenten of de dossiers van zowel u als uw vader (dossier (...)) blijkt dat hij buitengewoon afhankelijk is van u”* volledig onbesproken.

Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling van de afhankelijkheidssituatie tussen hemzelf en zijn stiefvader onjuist dan wel kennelijk onredelijk is.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift nog op rechtspraak van de Raad uit 2015 en van de Raad van State uit 2016. Verzoeker toont niet aan wat zijn belang is bij zijn kritiek gelet op de meer recente rechtspraak van het Europees Hof van Justitie waarnaar de gemachtigde van de minister verwijst en waaraan de gemachtigde zich geconformeerd heeft.

3.1.2.8. Verzoeker verwijst naar de parlementaire voorbereidingen en laat gelden dat een aanvraag gezinshereniging met een Belg een inreisverbod opheft.

De passage waarnaar verzoeker verwijst, luidt (onder meer) als volgt:

“Art. 16

Overeenkomstig artikel 11, paragraaf 3 van de richtlijn voorziet dit artikel dat een onderdaan van een derde land bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag mag indienen voor de opheffing of de opschorting van het inreisverbod, omwille van humanitaire redenen, beroepsredenen of studieredenen.

Op die manier kan een inreisverbod worden opgeheven omwille van humanitaire redenen, en meer in het bijzonder omwille van specifieke medische of familiale redenen, het bezoek van een ouder die ernstig ziek is, de gezinshereniging met een Belg of met een burger van de Unie of in geval het risico bestaat op schending van een recht dat wordt beschermd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Elke aanvraag dient individueel onderzocht te worden, ook op voordien gepleegde en vastgestelde fraude, hetgeen een contraelement moet uitmaken voor de opheffing of opschorting voor de inreisverbod. Deze aanvraag kan op elk moment worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of

consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de vreemdeling in het buitenland.

Nadat tweederde van de termijn van het inreisverbod is verstreken, kan de vreemdeling een opschorting of opheffing vragen omwille van professionele of studieredenen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de vreemdeling in het buitenland.

Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk (...)"(Parl. St. Kamer, 2011-12, DOC 53, 1825/1, 21-22)

De stelling van verzoeker dat een aanvraag gezinshereniging de opheffing inhoudt van een voorafgaand inreisverbod vindt in tegenstelling tot wat hij voorhoudt geen steun in de parlementaire voorbereidingen waarnaar hij verwijst. Er wordt uiteengezet dat de opheffing of opschorting van een inreisverbod omwille van onder meer humanitaire redenen kan worden aangevraagd bij de minister of zijn gemachtigde. Vervolgens wordt geïllustreerd dat de gezinshereniging met een Belg of een Unieburger "of in geval het risico bestaat op schending van een recht dat wordt beschermd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens" een dergelijk humanitair geval kan uitmaken. Daarnaast wordt expliciet gesteld dat "(t)ijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting (...) de onderdaan van een derde land geen enkel recht (heeft) op toegang tot of verblijf in het Rijk". In de passages waarnaar verzoeker verwijst kan niet worden gelezen dat het louter indienen van een aanvraag gezinshereniging met een Belg een inreisverbod opheft.

Daarnaast kan ook worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie, *K.A. e.a. t. Belgische Staat* van 8 mei 2018, nr. C-82/16, waarnaar verzoeker ook zelf verwijst en waarin het Hof onder meer het volgende heeft uiteengezet:

"(...)

57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend (...)." (eigen onderlijning)

De stelling van verzoeker dat een aanvraag gezinshereniging met een Belg per definitie een inreisverbod opheft, vindt evenmin steun in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Een schending van artikel 20 van het VWEU en van artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.9. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker kan tegen de bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: "de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt". Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op huidige bestreden beslissing, die geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Van een minderjarig kind is in deze zaak trouwens geen sprake en verzoeker maakt evenmin gewag van een medische problematiek. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het gezinsleven van verzoeker met zijn stiefvader in rekening werd gebracht:

“Overeenkomstig het Arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw vader bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

U bent een volwassen persoon, niets wijst er op dat u er fysiek of mentaal niet toe in staat zou zijn om voor u zelf te zorgen.

Ook omgekeerd blijkt er van geen buitengewone afhankelijkheid sprake. Nergens uit de door u voorgelegde documenten of de dossiers van zowel u als uw vader (dossier (...)) blijkt dat hij buitengewoon afhankelijk is van u. Voor zover hij hulpbehoevend zou zijn, dient te worden opgemerkt dat hij als inwoner van België zowel financiële als praktische hulp van allerlei instanties kan beroep doen, afhankelijk van zijn graad van behoefte, net als elke andere Belg in een gelijkaardige situatie. Uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het grondgebied van de Unie te verlaten teneinde om opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw vader ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel zou moeten verlaten.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat u op 17.06.2017 werd betekend en dient u het bijhorende inreisverbod na te leven.”

Uit wat hieronder onder punt 3.1.2.10. wordt uiteengezet blijkt niet dat verzoeker aannemelijk maakt dat de motieven van de bestreden beslissing over zijn gezins- en familieleden feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

3.1.2.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt

heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar het gezinsleven met zijn stiefvader.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van verzoeker met zijn stiefvader als volgt gemotiveerd:

"Overeenkomstig het Arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw vader bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

U bent een volwassen persoon, niets wijst er op dat u er fysiek of mentaal niet toe in staat zou zijn om voor u zelf te zorgen.

Ook omgekeerd blijkt er van geen buitengewone afhankelijkheid sprake. Nergens uit de door u voorgelegde documenten of de dossiers van zowel u als uw vader (dossier (...)) blijkt dat hij buitengewoon afhankelijk is van u. Voor zover hij hulpbehoevend zou zijn, dient te worden opgemerkt dat hij als inwoner van België zowel financiële als praktische hulp van allerlei instanties kan beroep doen, afhankelijk van zijn graad van behoeftigheid, net als elke andere Belg in een gelijkaardige situatie. Uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het grondgebied van de Unie te verlaten teneinde om opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw vader ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel zou moeten verlaten."

Verzoeker laat gelden dat hij voldoet aan de voorwaarden voor gezinsherenging met zijn Belgische stiefvader en hij ontegensprekelijk een hechte band heeft met deze persoon. Verzoeker voert aan dat het zijn stiefvader is die hem zowel materieel als financieel ondersteunt. Verzoeker werpt op dat de nood aan zowel materiële als financiële ondersteuning al bestond van in het land van herkomst en geregeld aan hem een bedrag werd overhandigd zodat hij in zijn basisbehoefte kon voorzien. Verzoeker laat gelden dat hij in Georgië niets heeft om naar terug te keren en ook zijn Belgische moeder hier verblijft. Verzoeker werpt nog op dat hij in zijn periode in België zijn leven hier heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven en dat het centrum van zijn belangen nu in België ligt.

Verzoeker betwist niet dat *"niets (...) er op (wijst) dat u er fysiek of mentaal niet toe in staat zou zijn om voor u zelf te zorgen"*. Verzoeker laat ook het motief dat *"(n)ergens uit de door u voorgelegde documenten of de dossiers van zowel u als uw vader (dossier (...)) blijkt dat hij buitengewoon afhankelijk is van u"* volledig onbesproken. Verzoeker wijst op de financiële en materiële steun die hij van zijn stiefvader heeft ontvangen en ontvangt. Verzoeker ondersteunt zijn bewering echter niet met

enig begin van bewijs. Bovendien staat het zijn stiefvader vrij om verzoeker in voorkomend geval ook financieel te ondersteunen wanneer verzoeker zich in zijn land van herkomst bevindt. De loutere omstandigheid van op hetzelfde adres te wonen, volstaat evenmin om aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie is. Bijgevolg wordt een bijzondere vorm van afhankelijkheid niet aangetoond en wordt een gezinsleven tussen verzoeker en zijn stiefvader dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.2.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 20 van het VWEU en van artikel 40*ter iuncto* artikel 40*bis*, § 1, 3° en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.1.2.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.2.13. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.1.2.14. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikelen 42 en 43 van de Vreemdelingenwet.

In casu weigert verweerder de aanvraag gezinshereniging van verzoeker ten gronde te onderzoeken. Verzoekers aanvraag tot gezinshereniging wordt bijgevolg door verweerder als “onbestaande” beschouwd. Aan verzoeker werd geen bijlage 20 afgeleverd.

Zoals reeds hierboven vermeld stelde de RvS reeds in haar arresten dat er geen enkele wettelijke basis bestaat in de verblijfswetgeving die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging “niet in overweging” genomen wordt.⁴ Een wettelijke basis in de verblijfswetgeving die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging als “onbestaande” beschouwd wordt, bestaat evenmin. Een aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Belg kan wettelijk gezien alleen ten gronde geweigerd worden in de vorm van een bijlage 20 op basis van de artikelen 42 en 43 Vw. In casu is dit niet gebeurd. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De bestreden beslissing heeft geen wettelijke basis, is niet in verhouding tot het recht op eerbiediging van het familieleven en werkt de juridische onzekerheid in de hand.”

3.2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 42 en 43 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst opnieuw naar rechtspraak van de Raad van State dat het niet in overweging nemen van een aanvraag gezinshereniging onwettig is. Verzoeker stelt dat er geen wettelijke basis is die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging als onbestaande wordt beschouwd, deze kan enkel ten gronde geweigerd worden in de vorm van een bijlage 20 op basis van de artikelen 42 en 43 van de vreemdelingenwet. Dit is niet gebeurd zodat er een schending is van de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.2.2. Artikel 42 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

§ 2

Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister.

§ 3

Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4

De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet zijn deze bepalingen ook van toepassing op de familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de weigering van het verblijf en op een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker voert aan dat zijn aanvraag gezinshereniging enkel ten gronde kon worden geweigerd in de vorm van een bijlage 20 op basis van de artikelen 42 en 43 van de vreemdelingenwet. In dit verband wordt opgemerkt dat artikel 42 van de vreemdelingenwet betrekking heeft op de erkenning van het verblijfsrecht, wat *in casu* niet het geval is, en dat artikel 43 van de vreemdelingenwet spreekt over de mogelijkheid om de binnenkomst en het verblijf te weigeren en geen specificaties inhoudt over de vorm waarin dit dient te gebeuren. Noch artikel 42, noch artikel 43 van de vreemdelingenwet schrijven voor dat een weigering van een aanvraag gezinshereniging moet gebeuren onder de vorm van een bijlage 20. Verzoeker kan zich bijgevolg niet op deze artikelen beroepen om aan te geven dat “een aanvraag

gezinshereniging van een familielid van een Belg (...) wettelijk gezien alleen ten gronde (kan) geweigerd worden in de vorm van een bijlage 20 op basis van de artikelen 42 en 43 Vw."

Rekening houdende met rechtspraak van de Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831) die aangeeft dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond dan wel wat de ontvankelijkheid betreft, waaronder ook een beslissing om een dergelijke aanvraag niet in aanmerking te nemen, dient de bestreden beslissing te worden beschouwd als een beslissing waarin de gemachtigde het recht op verblijf niet erkent (zie eveneens RvV drie rechters 8 februari 2016, nr. 161 497).

Uit de bestreden beslissing blijkt *in casu* dat er een belangenafweging is gemaakt zodat is tegemoetgekomen aan het arrest van het Hof van Justitie, *K.A. e.a. t. Belgische Staat* van 8 mei 2018, nr. C-82/16. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat deze belangenafweging niet kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont in dit geval niet aan wat zijn belang is bij het tweede middel.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET